

Nemělo by být sporu o tom, že festival **Folkové prázdniny** v Náměšti nad Oslavou je jedinečný, hravý a pozitivně komunitní počin, že festivaly této a obdobných délek by měly být ctěny už jen proto, že jich je tak málo a každý jednotlivý z nich dokáže nabídnout své genius loci. To všechno a tisíc drobných věcí navíc dává smysl podpoře a dlouhému pokračování a žádný z nešvarů by jeho pokračování neměl bránit, jen by snad bylo dobré je opravdu prozkoumat a umět se na ně podívat z nadhledu.

Folkové prázdniny jsou přednostně komunitní festival. Domácký kemp, Tkalcovna plná můz a velký zámecký park, který je hlavním hledištěm, poskytují rodinným i jiným společenstvím nejenom potřebný komfort a zázemí, ale především místa volného setkávání. Vše je přes den protkáno nabídkou nepřeborných aktivit – dílen, kin, her i pohádek a od půli dne i hudbou - do kterých se můžete zapojit, které můžete protančit či prolelkovat na dece s piknikovým košem. Jedná se samozřejmě primárně o hudební festival a to nejdůležitější, co po této stránce nabízí, jsou neotřelé tváře – ve světě často velmi známé či alespoň ve své zemi patřící mezi top ten, ale v naší české kotlině většinou hrající vůbec poprvé. Mezi největší letošní star a hvězdné zážitky patřili zejména bluesman **Boubacar Traoré**, trio **Da Kali** z Mali a **Michal Pavlíček** doprovázený

Robertem Křesťanem a Druhou Trávou

(podrobněji k jednotlivým interpretům viz mé

[každodenní reportáže](#)

přímo z festivalu).

A hned se dostáváme ke dvěma dalším složitě vnímatelným skupinám. Prvním jsou cizojazyční folkaři - písničkáři – lidé, jejichž stěžejní výpověď je v textu. Nevím, kolik posluchačů je natolik bilingvních, že dobře rozuměli všem textům, ale i výborně jazykově vybavení, kteří poberou obsah textu, sotva úplně zachytí poetiku a případnou moudrost a hloubku výpovědi, natož aby si dokázali vše v souladu zažít. Samozřejmě můžete nechat texty jen tak plynout a jen se nechat unášet na často jednolité hudbě a na občasných umných kytarových mezihrách, ale je to opravdu to, co většina očekává od koncertu folkové hudby? Letošní dramaturgie nabídla několik vzpomínkových koncertů žijících legend mnoha žánrů. U některých rádi

zavzpomínáte, u jiných můžete vyrazit třeba do stánků na kávu, každý dle svého vkusu. U mnohých dokážete přeslechnout občasné ujeté, zadrmolené, nevyzpívané – potřeba pozitivně vzpomínat je silnější (co dělají ti, co vzpomínat nemohou a mají hudební sluch, raději nepátrám). Když je ale rozjetý celý koncert, zpěvák si často obtížně vůbec vybavuje texty a ještě působí rozpačitě a nepatřičně sklesle, tak se nabízí otázka, zda i těm, co vzpomínat s konkrétním interpretem chtějí, nezakalí takový výstup i ty hezké vzpomínky. Oba tyto nepříliš pozitivní fenomény vedly i k častému vyprazdňování hlediště, což nepůsobilo dobře na žádné straně koncertu. Přes všechno pochopení pořadatelské potřeby spádu celého koncertního večera mně nejvíce narušoval prožitek jednopřídavkový nešvar. Lze přijmout, že je nějaký omezený čas, ale to lze vyřešit celkovým časovým limitem pro jednotlivé interprety apod. Mít nárok na svou přídavkovou dávku by měli mít ale jistě diváci i interpreti.

Zatímco open scéna v kapli nabízela kvalitou i energií velmi odlišné výstupy, ale od toho ten zkušební prostor je, tak naopak velmi kvalitativně a zážitkově vyrovnanými koncerty působila letošní oranžová scéna. **Žamboši, Tranzan** a zejména objev letošního ročníku – obnovený **Spolektiv**

, byli všichni do jednoho výrazní, sví, profesionální, hrají a plní energii, kterou valili do diváků. Často pak po nich poslední večerní koncert na hlavní scéně působil až nepatřičně. Slabší to bylo letos s dětským divadlem, kromě provedení světem tance

Annou Polívkovou

byla většina až příliš dětinská a i malé děti nevtahující. Vůbec mne mrzí, že

Matěj Forman

se se svými divadelními přáteli tak málo zapojuje do tvoření na festivalu. O kolik by byl festival výživnější, když by byla přes den i divadelní představení a dramatické dílny.

Stále zůstávalo a zůstává všem minulým i současným zúčastněným dost času i dost prostoru, aby si ve svém rytmu našli své místo, kde mohou rozjímat, snít, vzpomínat, laskat žití... Někde mezi ranním vítáním rosy, třeba jógou a večerním vzýváním měsíce, třeba u neopakovatelných táborákových jam sessionů. Tohle všechno totiž Folkové prázdniny jsou a k tomu jsou. Být si tváří v tvář s hudbou, slovy, novými lidmi i starými vzpomínkami. Tak nenuceně, moudře, s lehkostí a přece sytě to

Vladimír Javorský

napsal ve svém drobném textu o paměti, že můj otisk na festival s mottem

O paměti

jím rád zakončím:

Vzpomínka na kdysi zahřeje, zazebe, kdo rady neví si, najde v ní klid. Paměti, paměti, hodně vím na tebe, hodně víš na mě ty, tak jsme si kvit.

Folkové prázdniny v Kristových letech

Napsal uživatel Karel Fred Vodňanský
Sobota, 08 Zář 2018 23:23

Fotogalerie Kateřiny Vodňanské: https://vodkaci.rajce.idnes.cz/Folkove_prazdniny_Namest_2018/

[Folkové prázdniny 2018](#)

Náměšť nad Oslavou 28. července – 4. srpna
O paměti